

ČTENÍ PRO RODINY S DĚTMI

Na každou neděli a svátek během 40 dní s Biblí je připraven alternativní program pro rodinná setkání, který proti hlavnímu programu vychází z odlišných biblických textů. Tento společný čas nad Božím slovem je důležitý pro děti i rodiče. Rodiče získají příležitost společně se svými dětmi přemýšlet nad Ježíšem Kristem a pomocí otázek objevovat dětské přemýšlení o Spasiteli. Pro děti je to důležitý čas, během něhož objevují prostřednictvím rozhovoru s rodiči důležitost poznání Ježíše.

JAK ZAČÍT?

Témata postupně procházejí základní chvíle Ježíšova života. Přečtěte si téma a biblické odkazy předem. Najděte si s dětmi společný čas ráno, po obědě, při svačině, večer apod. Vysvětlete dětem, že právě prožíváte zvláštní období roku a proto si s nimi chcete přečíst příběhy o Ježíši.

Malé děti:

Přečtěte si biblické odkazy předem a dětem pouze stručně převyprávějte obsah, jak je popsán v úvodním odstavci před příběhem.

Větší děti:

Pokud máte také starší děti, přečtěte společně biblický úsek pro daný den (označený tučným písmem). Potom přečtěte úvodní odstavec, který oddíl shrnuje.

PŘÍBĚH

Přečtěte dětem příběh. Čtěte pomalu a zřetelně. Příběh pokaždé ilustruje téma pro daný den pomocí příhody z běžného života dětí.

OTÁZKY

Na konci každého příběhu jsou otázky. Po přečtení příběhu se zeptejte dětí na první otázku. Pokud si nebudou jisté, pomozte jim doplňujícími otázkami, nebo jim napovězte. Nechte děti, at' nad příběhem sami přemýšlejí. Jako pomoc je pro vás pod každou otázkou napsána správná odpověď. Pokud děti odpoví pouze částečně nebo vůbec, doplňte správnou odpověď. Neříkejte jim odpovědi jako opravu, ale jako váš vlastní postřeh, vaši odpověď. Postupně projděte všechny otázky.

MODLITBA

Na závěr se s dětmi modlete. Nechte děti modlit se vlastními slovy. Dbejte na to, at' je vaše vlastní modlitba dětem srozumitelná a týká se tématu, o kterém jste mluvili. Můžete se také hlasitě modlit za své děti.

LUŠTĚNKY A PŘÍLOHY

Součástí programu pro děti jsou také luštěnky a podobné přílohy. Ty pomohou dětem věnovat se tématu 40 dní s Biblí také hravou formou. Můžete je dát dětem po společném čtení příběhu nebo kdykoli během týdne.

neděle
21. 2.

JEŽÍŠ SE PRO NÁS VŠEHO VZDAL – JEHO PŘÍCHOD NA SVĚT.

Opustil skvělý život v nebi a stal se obyčejným člověkem kvůli nám, z lásky.

Filemonovi 2,6–7: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

Lukáš 2,1–7: Příběh Ježíšova narození do stáje, jinde se pro něj nenašlo místo.

Dnešní odpoledne bude super. Lukáš se strašně těší. Mají s klukama domluvenou autodráhu a chystají se jezdit na motokárách. Letos už je konečně dost starý, tak ho mamka pustila jezdit s velkými kluky. Lukáš vybírá správné oblečení a představuje si, jak bude jezdit. V duchu už slyší zvuk motoru a vidí se, jak točí volantem do zatáčky. Už aby byl oběd. Proč ty hodiny běží tak pomalu?

„Oběd!“ volá tátka. Lukáš přiběhne hned a už sedí u stolu.

„Kde je máma?“ ptá se Lukášova sestra, předškolačka Viki.

„Udělalo se jí špatně, musela si lehnout,“ odpověděl jí tátka.

„A kdo se mnou půjde na karneval?“ vyskočila Viki ze židle.

„Já odpoledne odjízdím, ledaže by s tebou šel Lukáš,“ říká tátka, zatímco nalévá polévku.

„Ne!“ křičí hned Lukáš, „já jdu s klukama na motokáry!“

„Ale já tam musím jít. Už mám připravenou masku. A s Leničkou jsme se domluvily...“

„Teď si sedni,“ zarazil Viki tatínek, „po obědě se domluvíme.“

Tátka složil ruce a začal se modlit. Lukáš taky sklonil hlavu, ale vidí, jak Viki tečou slzy. Smůla, že máma onemocněla právě teď. Pak ale jeho pohled zabloudí na hodiny. Už za hodinu pro něj přijdou kluci.

„Amen,“ řekl tátka. Lukáš se hned pustil do jídla.

Proč bylo pro Lukáše těžké jít s Viki na karneval?

Protože kvůli tomu musel obětovat odpoledne na autodráze s velkýma klukama a připadalo mu trapné jít do školky na karneval.

Proč se Lukáš nakonec rozhodl, že s Viki půjde?

Protože ji měl rád.

Co udělal Lukáš podobně jako Pán Ježíš?

Obětoval se pro sestru a místo odpoledne s velkýma klukama na autodráze, na které se těšil, šel na karneval

Viki položila hlavu na stůl a nechce jíst. Jenom si utírá oči do mikiny a tváří se zoufale.

Sotva dojedli, poslal tátka Lukáše za mámou do ložnice. Mámě je opravdu hodně špatně. To se ten den pokazil, myslí si Lukáš.

„Luky, vím, že ses hodně těšil na motokáry, ale mohl bys místo toho vzít Viky do školky na karneval? Dlouho se na to připravovala a tátka s ní nemůže jít.“

„Mami ...“ nechápe Lukáš, „to mi nemůžeš udělat. Není moje chyba, že jsi onemocněla.“

„Já vím. Nebudu tě nutit. Ale když jsme si četli, jak Ježíš přišel z krásného nebe a stal se miminkem v chlévě, tak jsi říkal, že bys to udělal taky – kvůli někomu, koho máš rád. Myslím, že tohle je trochu podobné.“

Je to pravda. Tohle Lukáš říkal. Myslel si, že by se klidně obětoval. Ale teď to najednou vypadá mnohem složitěji. Přijde o autodráhu. Ve školce se bude cítit trapně. A jak to klukům vysvětlí? To jim má říct: Nemůžu na autodráhu, protože jdu s prckama na karneval?

Lukášovi jdou do očí slzy. Honem zamrkal, aby to máma neviděla. Nemyslel si, že by to mohlo být tak těžké. Věděl, že Viki v kuchyni pláče. Uměl si představit, jak se cítí, když se tolik těšila.

„Tak já s ní půjdu,“ řekl nakonec, protože měl Viki rád.

Máma si Lukáše přitáhla k sobě a dala mu pusu na čelo.

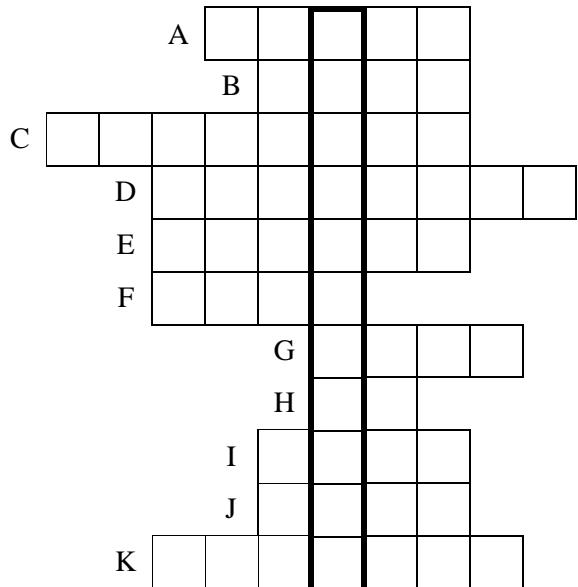
s malými dětmi ze školky. Pán Ježíš opustil krásné nebe a přišel mezi lidi, stal se člověkem a narodil se v chlévě.

Obětoval by ses taky jako Lukáš, nebo raději ne?

Pán Ježíš přišel pro každého člověka, protože má každého moc rád. Ježíš si přeje, abychom byli jeho přátele a chovali se podobně jako on. Měl by radost, kdyby ses i ty uměl/a obětovat.

1. Vyluště křížovku s tajenkou podle příběhu Lukáše. Tajenka ti napoví, čeho se pro nás Ježíš vzdal.

- A. Opak lehkého
 - B. Jak se jmenovala Lukášova sestra z našeho příběhu?
 - C. Na co se sestřička těšila?
 - D. Na čem se chystal Lukáš s kamarády jezdit?
 - E. Jak bylo v té době mamince?
 - F. Kdo musel být odpoledne v práci, a ne doma?
 - G. Kdo v příběhu při obědě plakal?
 - H. První Lukášova odpověď na tatínkovu prosbu:
 - I. Odkud přišel Ježíš, než se narodil ve chlévě?
 - J. Co pro Lukáše znamenalo jít se sestřičkou?
 - K. Ježíš se narodil ve chlévě jako...

2. Lukáš a Viki jsou na karnevalu. Najdeš mezi obrázky 10 rozdílů?

neděle
28. 2.

JEŽÍŠ PŘIŠEL POMÁHAT VŠEM POTŘEBNÝM, UZDRAVIT I ZACHRÁNIT.

Nepřišel na svět, aby vládl, ale sloužil, pomáhal všem, kdo to potřebovali, uzdravoval, zachraňoval, protože nás má rád.

Skutky 10,38: Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci d'áblově, nebot' Bůh byl s ním.

Jan 5,2–9: Příběh uzdravení ochrnutého u rybníka Bethesdy.

Verunka byla šikovná a chytrá holka. Už ve školce se naučila poznávat písmenka a teď v první třídě ji čtení dobре šlo. V počítání občas udělala chybu, ale paní učitelka ji taky chválila.

Verunka měla taky hodně kamarádek už ze školky. Vždycky si spolu hrály a Verunka měla spoustu nápadů, co mohou dělat. Ale nejraději si hrála na princezny. Úplně si uměla představit, jak se prochází po hradě, má spoustu služebních, krásné šaty a všichni ji obdivují.

„Co ta nová holka ve třídě?“ zeptala se Verunka jeden večer maminka.

„Janička?“ odpověděla Verunka, „ta je hloupá!“

„Co to povídáš?“ napomenula maminka Verunku.

„Je to pravda,“ bránila se Verunka, „když jsme četli, tak řekla, že je to B a přitom na tabuli bylo P. A to dělá pořád. Řekla jsem holkám, že Jana je hloupá a že se s ní nebabíme. A ona pořád dolízá. Ať se nejdřív naučí číst!“

„A dost!“ zarazila Verunku maminka. „Ty taky občas uděláš chybu při počítání, jak by se ti líbilo, kdyby se pak s tebou holky nebavily?“

„To nemůžou,“ namítlá Verunka, „já jsem princezna a já říkám, co budeme dělat.“

„Tak bys měla Janičce pomoc se skamarádit, princezny přece pomáhají.“

„Ne! Princezny nepomáhají, princezny rozkazují!“ zlobila se Verunka a dupla nohou. Tvářila se naštvaně,

aby maminka věděla, že se jí to nelibí.

Maminka se nejdřív zamračila, ale pak ji něco napadlo: „Verunko, kdo je důležitější, princezna nebo král?“

Verunka byla překvapená, protože čekala, že dostane vynadáno. Ale odpověď byla jasná: „Král,“ řekla nahlas.

„A víš, kdo je ten největší král?“

To Verunka taky věděla: „Pán Ježíš. On je Bůh a kraluje celé zemi.“

„Výborně,“ pochválila ji maminka a pokračovala: „I když je Pán Ježíš tak veliký král, tak přišel k nám na zem. Pamatuje si, Verunko, co jsme četli v Bibli? Co Pán Ježíš dělal?“

„Uzdravoval!“ vykřikla Verunka, protože si to dobře pamatovala.

„Přesně tak,“ řekla maminka. „Pán Ježíš uzdravoval a pomáhal všem lidem. Dokonce i těm, které ostatní neměli rádi. I když je velký král, tak nikoho nevyhnánel. A v Bibli také říká, že i my máme pomáhat ostatním.“

„Verunko,“ zatvářila se maminka moc vážně, „co má udělat princezna, když král příkazuje, že si máme pomáhat?“

Verunka přešlapovala na místo a trochu se kroutila. Dobře věděla, co má odpovědět, ale moc se jí to nelibilo. Nakonec odpověděla: „Poslechnout.“

„Přesně tak,“ řekla maminka. „Co myslíš, mohla bys nějak pomoci Janičce?“

Proč nechtěla Verunka pomáhat Janičce?

Protože dělala princeznu a myslela si, že princezny nepomáhají, ale rozkazují.

Proč říkala maminka Verunce, že by měla pomáhat?

Protože Pán Ježíš, který je největší král, taky pomáhal, a v Bibli říká, že i my máme pomáhat.

Jak by mohla Verunka Janičce pomoci?

Mohla by říct ostatním holkám, že se budou s Janičkou kamarádit. Holky by spolu mohly poznávat písmenka, aby si to Janička procvičila.

Co by mohla Verunka udělat, kdyby se bála Janičce pomoci a bylo by to pro ni těžké?

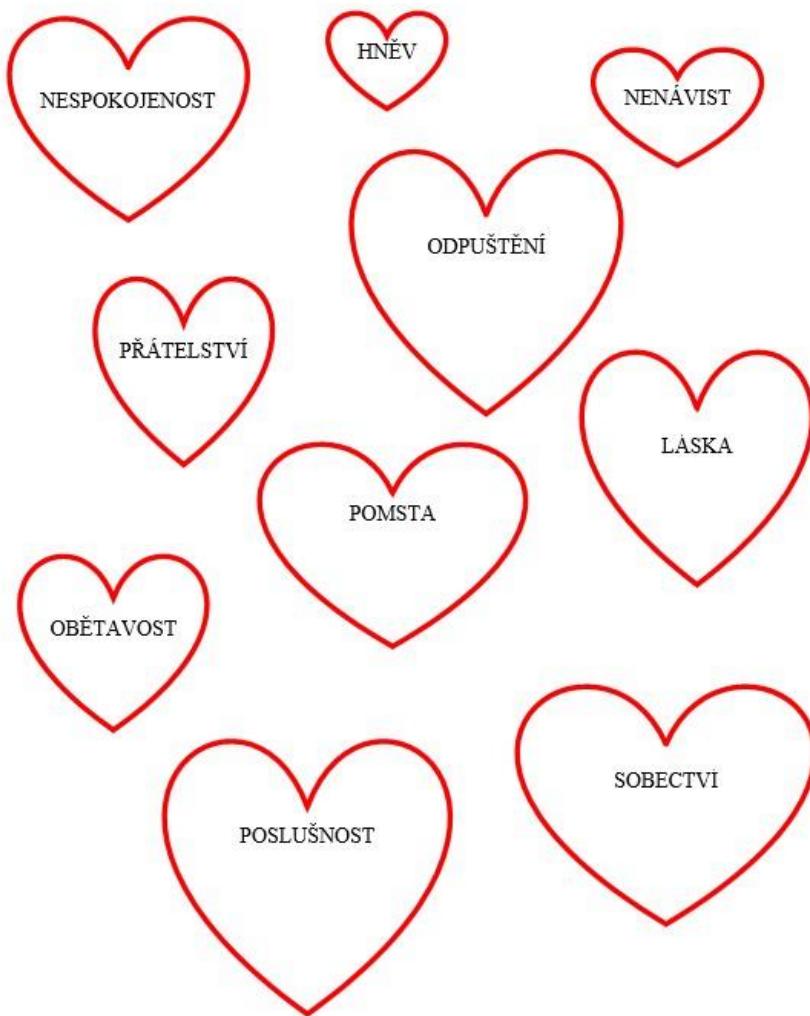
Verunka by mohla prosit Pána Ježíše o pomoc, protože Pán Ježíš je velký král a chce pomáhat každému. Stejně tak každý člověk může prosit Ježíše o pomoc, když mu něco nejde.

1. Přečti si s rodiči nebo sám biblické texty uvedené dole. Každý text mluví o tom, co Pán Ježíš činil. Čarou spoj jednotlivé odkazy na biblické texty s Ježíšovými skutky, o kterých daný verš mluví.

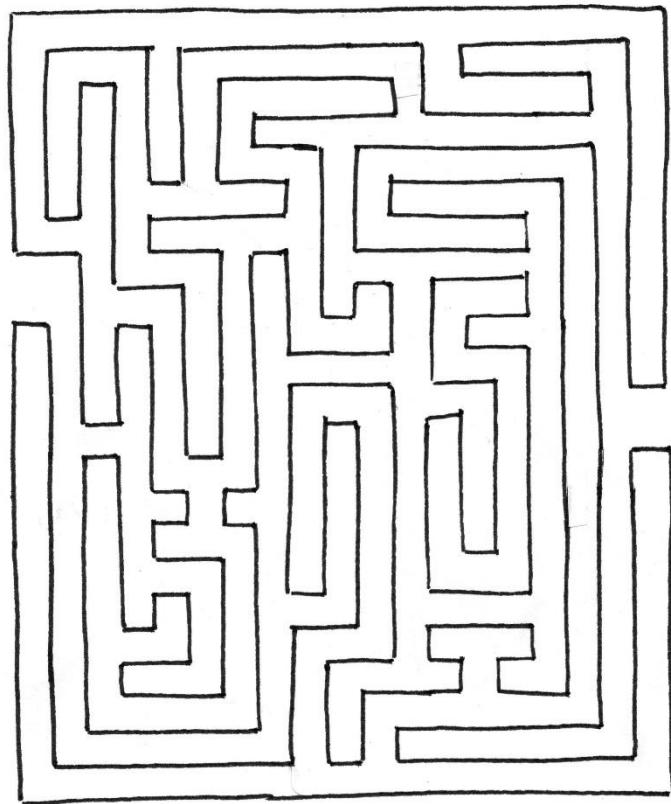
Mt 20,28
Mk 3,10
Lk 19,10
J 12,1
Mk 1,14
Lk 5,3

UZDRAVOVAL
SLOUŽIL
UČIL
KÁZAL
KŘÍSIL
ZACHRAŇOVAL

2. Vybarvi srdíčka s vlastnostmi, které bys chtěl mít.

3. Jak se Verunka dostane k Janičce? Najdi cestu.

neděle
6. 3.

PŘESTO HO MNOZÍ LIDÉ NEPŘIJALI A ZAČALI HO NENÁVIDĚT. BYLI NA NĚJ ZLÍ.

Místo toho, aby se z Ježíše radovali a měli ho rádi, začali ho nenávidět a chtěli mu ublížit. Zabít ho. Ale on je (nepřátele) měl přesto rád a odpustil jim.

Marek 14,1: Bylo dva dny před Velikonocemi, svátkem nekvašených chlebů. Velekněží a zákoníci přemýšleli, jak by se Ježíše lstí zmocnili a zabili ho.

Marek 15,1–15: Příběh Ježíšova zatčení, žaloby a soudu.

Terezka je malá. Všichni to o ní pořád říkají: „Jé, ty jsi malíčká!“ Některí lidé se jí ptají, jestli už půjde do školy, a ona přitom chodí už do třetí třídy.

Ale to není nejhorší. Horší je to ve škole. Velké kluky strašně baví brát jí věci a držet je vysoko. Terezka se je snaží získat zpátky a oni se jí smějí. Když to vidí někdo z dospělých, sice kluky napomene, ale taky se směje. Terezka to vidí. Všichni se jí smějí.

Maminka Terezce radila, že si toho nemá všimmat, že to kluky přestane bavit. Ale oni jí pak věci dávají vysoko na poličky nebo okna a Terezka musí někoho poprosit, aby jí věci sundal. A on se taky směje a je to strašně trapné.

Jednou se v náboženství učili o Ježíšovi, jak ho lidé nenáviděli a zatkli. To Terezka poslouchala. Ježíš by jí určitě rozuměl. On taky nic špatného neudělal a přitom na něj byli všichni zlí. Smáli se mu, a dokonce ho i bili. Terezku sice nebili, ale jinak na tom byla stejně.

Právě teď Terezka sedí v lavici a přemýslí o Pánu

Ježíši. A je to pro ni důležité.

Paní učitelka totiž dětem před chvílí rozdala jablka. Řekla jim, že z nich budou v hodině vyrábět svícinky. Taky řekla, že si na jablka musí dávat pozor, protože další nemá a kdo si jablko zničí, tak nebude mít svícínek a dostane pětku.

Jakub samozřejmě dělal blbosti, shodil jablko na zem a pak ho ještě přimáckl židlí. To je u něj normální. Teď se Jakub bojí, že dostane vynadáno a ještě navíc pětku. Sedí v lavici, drží rozmačkané jablko a skoro brečí.

Ale Terezka ví, že má v aktovce jablko ze svačiny. Kdyby se to stalo její kamarádce, hned by jí jablko dala a všechno by bylo v pořádku. Jenže Jakub je jeden z těch nejhorších kluků. Je to ten, co jí pořád bere věci a často jí bezdůvodně zlobí.

A právě teď Terezka přemýslí, jestli má Jakubovi pomoci. Je na Jakuba naštvaná, ale zároveň jí je Jakuba líto. „Co by udělal Pán Ježíš?“ říká si Terezka.

Proč si Terezka myslela, že je na tom podobně jako Pán Ježíš?

Protože ji velcí kluci bezdůvodně zlobili, byli na ni zlí, i když nic zlého neudělala. A všichni se jí smáli. Pána Ježíše taky bezdůvodně nenáviděli a posmívali se mu, i když nic zlého neudělal.

Proč se Terezka rozmýšlela, jestli Jakubovi pomoci, a nepomohla mu hned?

Protože na ni byl bezdůvodně zlý a bral jí věci.

Měla by Terezka dát jablko Jakubovi?

(Úvahy vašich dětí.)

Co by udělal Pán Ježíš?

Pán Ježíš by Jakubovi určitě pomohl, protože má rád všechny lidi. Pán Ježíš odpustil i těm, kdo ho mučili a posmívali se mu. Ježíš chce pomoci všem lidem, všechny zachránit a přivést je do nebe.

1. Pán Ježíš se od lidí nedočkal toho, co by si zasloužil.

Pod každou váhou je uvedeno, co by si Pán Ježíš zasloužil dobrého. Na prázdný rádek máš doplnit, čeho se od lidí opravdu dočkal. Tvým úkolem je doplnit u každé váhy správnou dvojici protikladů. Vybrat můžeš z nabídky slov dole.

ocenění _____

povýšení _____

sláva _____

láska _____

vděk _____

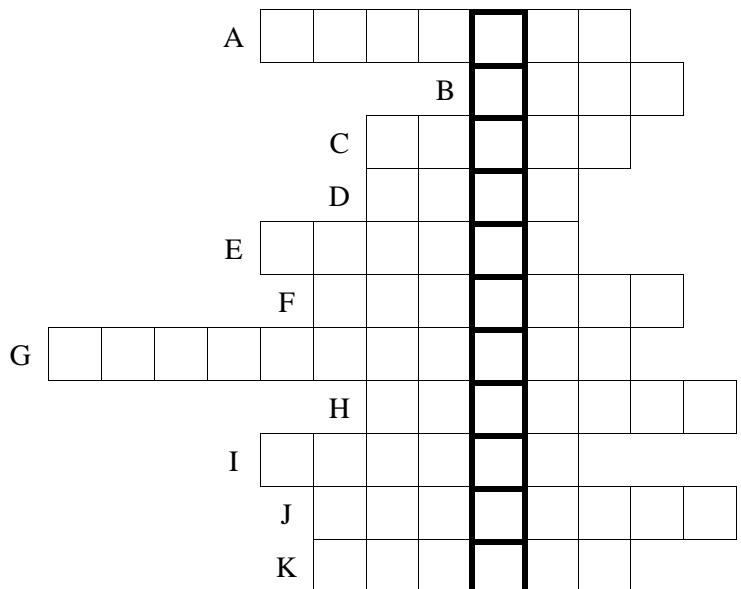

přátelství _____

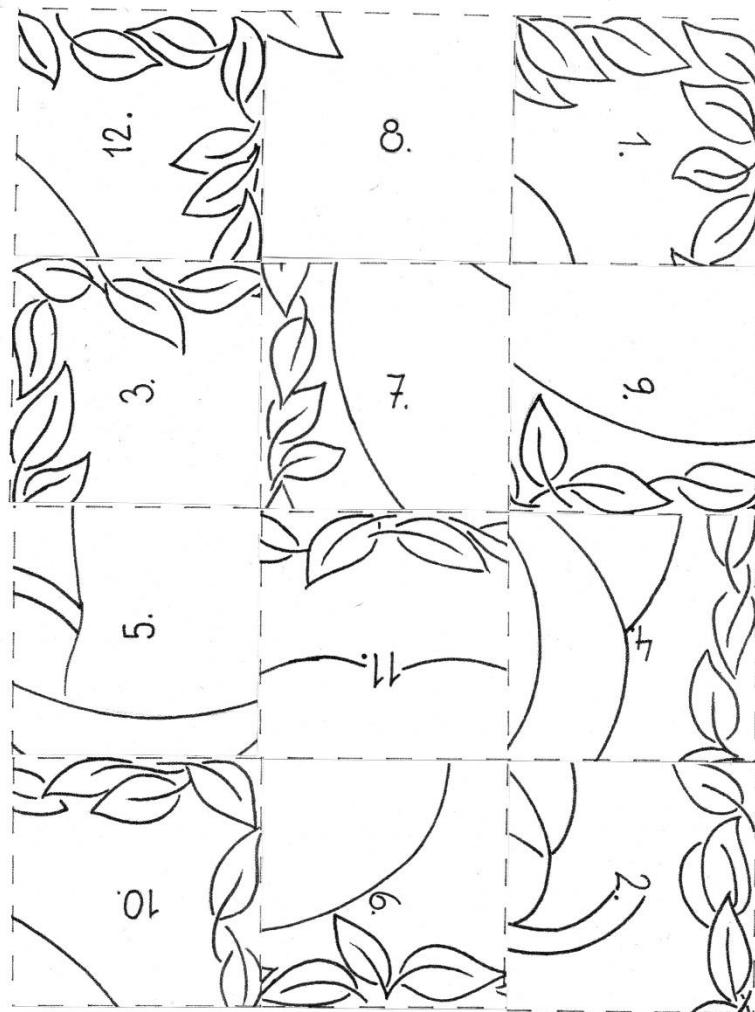
posměch zrada urážky ponížení nenávist nevděk

2. O co usilovali zákoníci a farizeové o Velikonocích? Odpověď najdete v tajence.

- A. Jméno dívky z příběhu
- B. Výška postavy Terky byla...
- C. Kde prožívala potupu?
- D. Šikana byla v tom, že jí brali...
- E. Jak se Terka při šikaně cítila?
- F. Kdo Terce radil, jak na šikanu reagovat?
- G. Terka se dozvídala o Pánu Ježíši v...
- H. Co prožíval Pán Ježíš?
- I. Jablko potřebovali ve škole na...
- J. Jakub jako trapitel byl ze všech...
- K. Co by měla Terka pro Jakuba udělat?

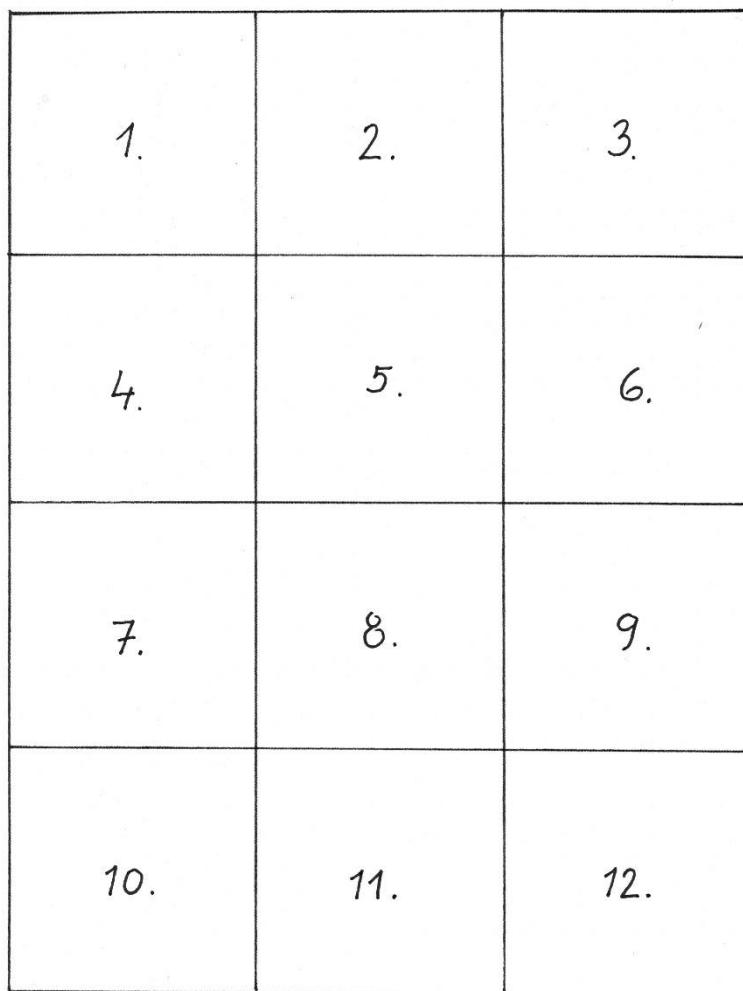

pomíchaný obrázek

rozstříhej obrázek podle přerušované čáry

pomíchaný obrázek

**jednotlivé čtverečky nalep podle čísel do rámečku
správně sestavený obrázek můžeš vybarvit**

neděle
13. 3.

ZRADILI HO, OPUSTILI I TI NEJBLIŽŠÍ. ON NÁS ALE NEOPUSTÍ.

Nepomohli mu ani ti nejbližší – učedníci, nechali ho samotného. Jeden z nich ho dokonce i zradil. Ježíš ví, rozumí tomu, co to je, být opuštěn a zrazen. Proto je s námi a nikdy nás neopustí. Je s námi i v těch nejhorších chvílích.

Židům 13,5: Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezreknu.“

Marek 14,43–50: Příběh zrady.

Péťovi fotbal nikdy moc nešel. Ne, že by byl nějaké nemehlo. Běhat docela uměl a jiné věci mu také šly, ale fotbal ho prostě moc nebaivil. Proto ho hrál, jenom když musel. Jako třeba v dnešní hodině tělocviku.

Dělal samozřejmě obránce, protože do útoku ho nikdy nepustili. Snažil se sledovat míč, vyběhnout proti soupeři, vzít mu míč nebo alespoň překážet. Ale útočníci byli mnohem lepší. Vždycky něco udělali a Péťa najednou stál proti klukovi, co míč neměl, a nevěděl, co dělat.

Až pak přišla jeho chvíle. Vyběhl proti soupeři. Soupeř se rozhlédl a Péťa pochopil, že chce přihrát. Honem nastavil nohu. Soupeř vykopl. Míč se zastavil o Péťovu nohu. Soupeř to nečekal a přeběhl dále. Péťa měl míč!

Ale co teď? Brzy někdo přiběhne a míč mu sebere. Péťa musí dobře přihrát. Věděl, jak je to důležité. Když špatně přihráje, bude to horší, než kdyby neudělal nic. Komu může přihrát? Péťa vyběhl dopředu a hledá spoluhráče, ale žádný není volný. Vtom ucítí, že ze zadu někdo přibíhá. Honem. Kam to kopnout? Brankář je volný. Ten bude vědět, co s míčem. Péťa honem kope. Míč letí dopředu. Soupeř ho nezachytí. Brankář se nedívá! „Dívej se!“, myslí si Péťa, ale brankář míč nevidí, proletí kus od něj. A už je v brance. Učitel píská. Je to vlastník.

Stav 2:1 pro soupeře. A minuta do konce. Spoluhráči nadávají, soupeři se smějí, ale Péťa sám ví, jak je to zlé, tohle opravdu zkazil.

Za minutu zápas skončil. Péťovo družstvo prohrálo. Kluci nadávali. Zahazovali dresy a naštvaně kopali do míče. Prohráli kvůli vlastníkovi. Kdekdo měl zlé

poznámky a Péťovi nadával. Učitel je ale hned zastavil. Měl ke klukům proslov o sportovním chování, a že chyby se mohou stávat. Péťa ho moc neposlouchal. Tohle nebyl dobrý den.

Potom všichni odešli do šatny. Kvůli učiteli už Péťovi nikdo nenadával, ale občas do něj někdo strčil. Nikdo se s ním nebaivil. Jen mezi sebou probírali zápas. Péťa se posadil na lavici a pomalu se převlékal. Přál by si jít domů. Ale ještě budou mít dvě hodiny. Jak to s klukama vydrží? Vždyť zkazil zápas.

Ostatní kluci se postupně převlékají a odcházejí. V šatně je čím dál větší ticho. Až je najednou šatna prázdná. Péťa zůstal sám. Nikdo na něho nepočkal. Žádný z kamarádů nechce odcházet s tím, kdo zkazil zápas. Péťa zůstal docela opuštěný.

Péťa nacpe oblečení do tašky a pomalu odchází. Ale na chodbě čeká Vojta. „Ahoj,“ říká Vojta a přidává se k Péťovi. Chvilku je divné ticho.

„Pamatuješ, jak jsme v besídce měli o zatčení Ježíše? Jak ho všichni zradili?“ ptá se Vojta.

Péťa si to pamatuje, ale neví, proč to sem Vojta tahá. Proč teď mluví o Ježíši? Tak jenom příkývne.

„Teta pak říkala, že Ježíš ví, jaké to je, být zrazený, tak nám rozumí a nikdy nás neopustí,“ pokračuje Vojta. „A teď už to chápou. V létě jsem dal vlastník, všichni na mě byli naštvaní a musel jsem odcházet z tělocviku sám. Proto jsem věděl, že na tebe teď mám počkat. Protože je lepší jít s někým.“ Vojta se směje, protože ví, že udělal správnou věc.

„Dík.“ Péťa nemá náladu toho říkat víc. Je ale rád, že Vojta počkal. Jít s Vojtou je mnohem lepší, než jít sám. A Vojta mu rozumí, protože to sám taky zažil.

Proč byli kluci na Péťu naštvaní?

Protože dal vlastník a oni kvůli tomu prohráli.

Jak se Péťa cítil, když zůstal v šatně sám?

Cítil se opuštěně a smutně, jakože to všechno zkazil a nikdo s ním kvůli tomu nechtěl být.

Proč Vojta na Péťu počkal?

Protože v létě dal taky vlastník a všichni na něj byli naštvaní. Kvůli tomu věděl, jak se Péťa cítí, tak na něj počkal, aby nebyl sám.

Co Vojta pochopil z vyučování v besídce o Ježíši?

Že Pán Ježíš zažil, jak ho všichni zradili a opustili, a proto nám rozumí, když se cítíme zle. Nikdy nás neopustí a vždy s námi zůstane.

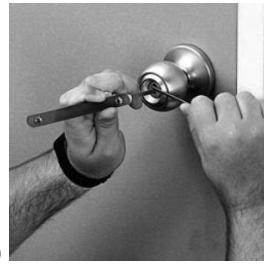
1. Správný „úhel pohledu“

Na Péťu se všichni dívali jako na toho, kdo jim zkazil zápas. Jen Vojta dokázal mít jiný úhel pohledu.

Někdy to, co vidíme na druhých, jsou pouze jejich špatné vlastnosti a chyby. Úplně přehlížíme jejich dobré stránky.

Podívej se na obrázky A), B), C) a D). Vymysli si, co se podle obrázků mohlo stát. Co když to ale nevidíš správně? Co když náš pohled na situace nebo na lidi není tím jediným správným?

(*Další možnosti pohledu na to, co se stalo, najdeš níže.*)

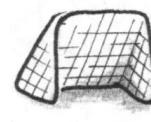
Další možnosti pohledu: A) Někdo rozbil okno auta, protože ho chtěl ukrást. A) Někdo rozbil okno auta, aby zachránil dítě, které v autě bylo samo a omdlelo. B) Sklenice napůl prázdná. B) Sklenice napůl plná. C) Člověk zakopl a padá na zem. C) Člověk uklouzl na ledu. D) Zloděj se šperhákem v ruce se pokouší otevřít dveře. D) Muž si zabouchl dveře a pokouší se dostat domů.

2. Jaký úhel pohledu má Pán Bůh na nás? To najdeš zašifrovaném textu. Vyluštíš ho?

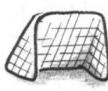
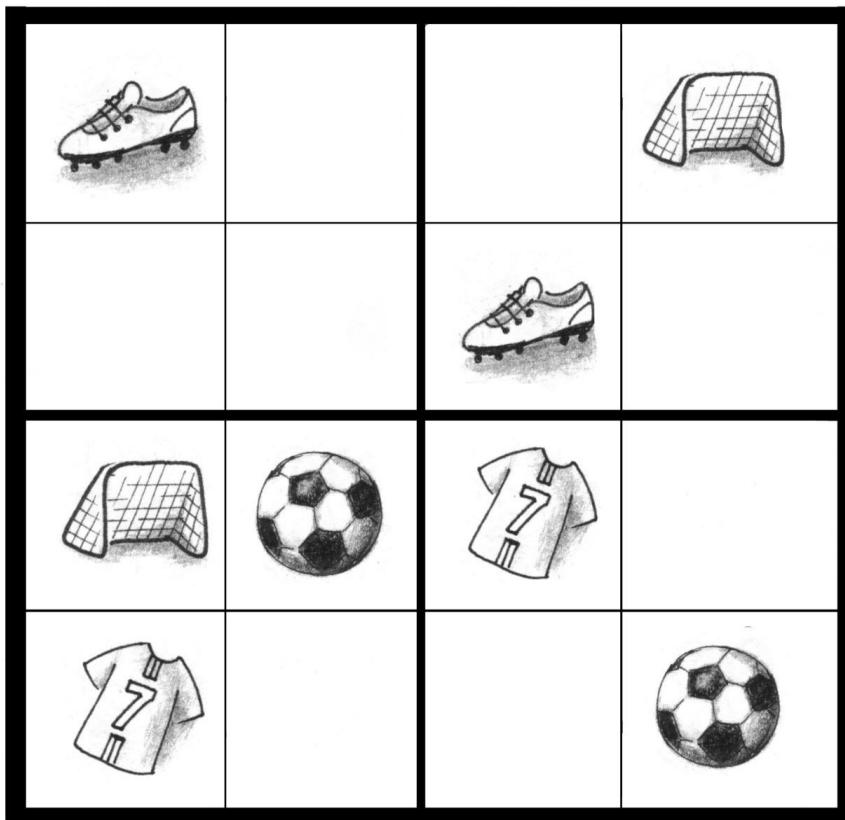

AVXQL GR ARBCHFGVZ N AVXQL FR
GR ARMERXAH. MVQHZ 13,5

Obrázkové fotbalové sudoku

Tyto čtyři obrázky umístí mezi ostatní podle pravidla sudoku. Žádný obrázek nesmí být v řádku, sloupci nebo čtverci dvakrát.

neděle
20. 3.

JEŽÍŠ VÍ, CO JE TO PONÍŽENÍ.

On, mocný Boží syn, se dobrovolně ponížil a z lásky k nám strpěl i ty nejhorší urážky a posměch. I v tom nám rozumí. Nepohrdá poníženými, zastává se jich.

Žalm 40,18: Ač jsem ponížený ubožák, Panovník přec na mě myslí. Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej už, můj Bože!

Marek 15,16–20; 29–32: Příběh Ježíšovy potupy.

Je to poprvé. David konečně jede na školu v přírodě. Tolik se těšil. A hned první večer je hrozně super. Je v pokoji s kamarády. Všichni vybalili batohy a každý něco přivezl. Ondra má velkou lahev Coca Coly, Áďa chipsy a David přinesl kyselé želé.

Všichni sedí na postelích, baví se o spolužácích, o hrách, vykládají si vtipy, ukazují zábavná videa na mobilech, nalévají se Colou a zasypávají to chipsama. Je to velká sradna a pohoda.

„Vy jste si tu udělali páry!“ směje se učitel od dveří. „Ale teď už to zabalte, za pět minut se zhasíná, převlknout, vyčírat a spát.“ Kluci se převlkají, dopíjejí Colu a přitom sledují poslední videa. Ale v tom už je tady učitel a zahání je do posteče.

Je tma a celkem ticho, až na to, že Áďa prdí. Ale pak už je zase ticho. David si doma každý večer čte s mamkou z Bible. Táta mu do mobilu taky naistaloval Bibli, aby si ji mohl číst. David tedy nahmatal mobil, spustil aplikaci a čte o tom, jak Pána Ježíše vyslýchali, jak ho bičovali a vysmívali se mu.

„Co tam hraješ?“ zašeptal Ondra.

„Nehraju, čtu,“ odpověděl David.

„A co?“ ptá se zase Ondra.

„Bibli,“ zhasiná mobil David.

„Sklapněte,“ zlobí se Áďa, který už skoro spal.

Pak už je ticho. Všichni kluci spí.

Svírá. David se probudil. Cítí se divně. Má mokrou postel. Zpotil se? Ne, smrdí to. David se počíral. To je z tý Coly.

David leží v mokré posteli a myšlenky mu běží hlavou. To je trapas. Co mám dělat? Musím se převlknout. Co když vzbudím kluky? Proč musím být

nahoře na palandě? Postel zaskřípala, Ondra se zvedá.

„Co to tu smrdí?“

„Tady se někdo počíral.“

David leží a dělá, jakože tam není. Ale kluci už jsou vzhůru. Áďa leze na palandu.

„Ty ses počíral?“

„To je jenom pot,“ snaží se vymluvit David.

„Tak proč to tak smrdí?“ zvedá peřinu Áďa.

„Fůůj, tys do toho šáhnul,“ řve Ondra.

„Fůůj,“ ječí Adam a pobíhá po pokoji se zvednutou rukou.

„Co tu řvete, jak stádo paviánů?“ vstoupil do pokoje učitel.

„David se pomočil,“ vykřikli Áďa s Ondrou současně.

To už se z chodby sbíhají i další kluci, zvědaví co se to děje.

„Neříkejte to,“ prosí David.

Ale kluci to hned vykřikují nahlas. Teď už to bude vědět celá třída.

„Klid a všichni do svých pokojů,“ rozhání děti učitel. „Za to může ta večerní Cola. David jenom zapomněl jít večer na záchod, že?“

David kývá.

„No vidíte, to se může stát každému, že zapomene a vy z toho děláte kdovíco. David se umyje, peřina se vypere, a je to. Pojd', Davide.“

Nakonec tu katastrofu zvládli. Ještě že přišel učitel a Davida se zastal. David sedí v čistém oblečení v jídelně. Nikdo už o nehodě nic neříká. David si vzpomíná, co četl večer. Ježíš to měl horší, jemu se vysmívali, a nikdo se ho nezastal. Je skvělé mít někoho, kdo se člověka zastane, když se mu smějí.

Co udělal učitel, když se kluci Davidovi posmívali?

Utišil je, zastal se Davida, vysvětlil, že za to může Cola, a že se to může stát každému.

Proč si David myslí, že to měl Ježíš horší?

Protože Ježíše se nikdo nezastal, když se mu všichni posmívali a mučili ho.

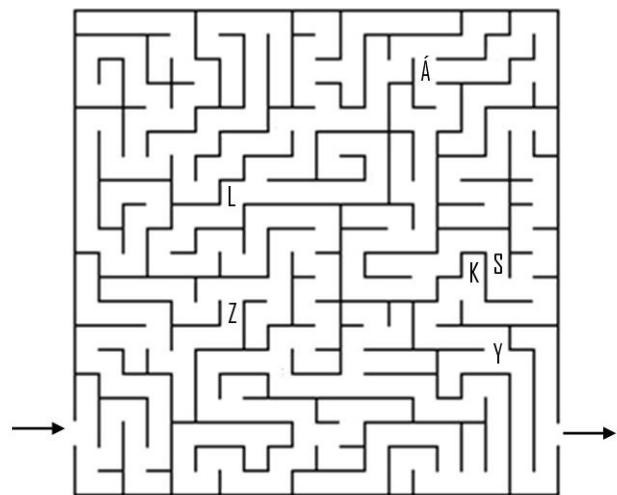
Ježíš v Bibli říká, že se zastává ponížených, těch, kterým se vysmívají. Jak to může udělat?

Dá jim vědět, že je má rád. Dá jim nápad, jak se chovat, aby to dobře dopadlo. Pošle někoho, kdo se jich zastane. Pomůže jim to vydržet.

Jak můžeme poprosit Ježíše o pomoc?

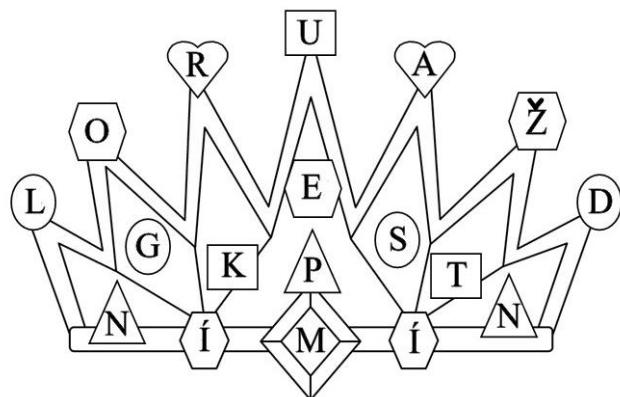
Modlit se.

1. Najdi správnou cestu bludištěm. Po cestě potkáš písmena, která si zapisuj na řádek pod bludištěm. Písmena tvoří větu, která ti dá odpověď na otázku, proč se nechal Pán Ježíš ponížit.

2. Ježíš měl v nebi korunu slávy. Co zažíval tady na zemi?

Odpověď najdeš v korunce, když si vypíšeš všechna její písmena, ale jen ze šestiúhelníků (podobné jako medové plástve) a trojúhelníků. Z písmen sestav smysluplné slovo.

JEŽÍŠ RADĚJI TRPĚL A UMÍRAL SÁM, NEŽ ABYCHOM MUSELI TRPĚT MY.

Náš hřich a vina je strašná věc. Tak hrozná a těžká, že to Pána Ježíše strašlivě bolelo a nakonec i zabilo. Ale on to raději vzal na sebe, než aby to zabilo nás. A tak nás zachránil.

Izajáš 53,12: Vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky. On nesl hřich mnohých, Boh je postihl místo nevěrných.

Jan 19,1–2; 16–19; 28–3: Přiběh ukřižování.

„A teď holky honem do koupelny!“ zavolala máma.

Konečně! Evička s Klárkou vystartovaly od stolu. Po večeři si s rodiči četly z Bible, a dneska to trvalo strašně dlouho. Četly o tom, jak Pán Ježíš umíral a rodiče to pořád vysvětlovali. Že jsme měli umřít my, že Pán Ježíš umřel místo nás. Že to byla oběť.

Rodiče byli strašně vážní, bylo to dlouhé a složité. Holky tomu moc nerozuměly, a tak jenom kopaly nohami a čekaly, až rodiče skončí.

Ted' se holky hnaly do koupelny, aby si vyčistily zuby. Musí si užít legrace, ještě než půjdou spát. Dělaly na sebe obličeje a smíchy prskaly pastu na zrcadlo. Sotva opáchly kartáčky, Klárka vykřikla: „Utíkej.“

Evička začala pištět a letěla honem do postele. Proběhly obývákem jako bouře a skočily na postel.

„Holky!“ vykřikla maminka, „neběhejte tu, zapnula jsem žehličku, tak ať ji neshodíte!“

Ale kdepak holky. Byly moc dlouho v klidu a potřebovaly vybit energii. Nejdříve se přetahovaly v posteli. Potom Evička sebrala Klárce ponožku. Honily se po pokoji, a pak Evička vyběhla ven. Utíkala co nejrychleji a bum! Narazila do žehlicího prkna.

„Evi...!“ Klárka chtěla říct: „Evičko, pozor, žehlička!“ Ale už to nestihla. Prkno se zakymácelo a

žehlička se překlopila. Nahnula se přes okraj a padala Evičce na záda.

„Ááááú!“ Maminka na poslední chvíli zachytily žehličku. Zle si přitom spálila celou ruku. Hned jí naskákaly veliké puchýře a měla celou ruku červenou.

„Bacha, holky!“ Maminka vytáhla žehličku ze zásuvky a pospíchala do koupelny. Pustila si na ruku proud studené vody. V očích měla slzy, jak moc to bolelo. Přiběhl tam za ní i tatínek.

„Bolí to moc?“ zeptala se provinile Klárka.

„Kdybyste mě holky poslechly,“ přikývla maminka. Bolelo to opravdu hodně. Tatínek musel zavolat sanitku, a ta odvezla maminku do nemocnice.

Tatínek zatím uložil holky do postele. Společně se za maminku pomodlili. Když tatínek odcházel, pohladal Evičku po hlavičce a řekl: „Máš štěstí, že se pro tebe maminka obětovala.“

Klárka ležela v posteli a slzy jí tekly po tvářích. Maminka to udělala jako Pán Ježíš. Obětovala se pro Evičku, aby ji zachránila. A přitom to byla naše chyba. Klárka zašeptala: „Pane Ježísi, prosím, uzdrav maminku. A děkuju, že ses za mě obětoval.“

Proč maminka chytla žehličku, i když se tím ošklivě spálila?

Aby zachránila Evičku, protože jinak by žehlička spadla na Evičku a hodně jí ublížila.

Kdo mohl za to, že se maminka spálila?

Mohly za to holky, protože neposlouchaly a honily se po bytě, i když jim to maminka zakázala. Kvůli tomu Evička narazila do prkna a shodila žehličku.

Co to znamená, že se maminka obětovala?

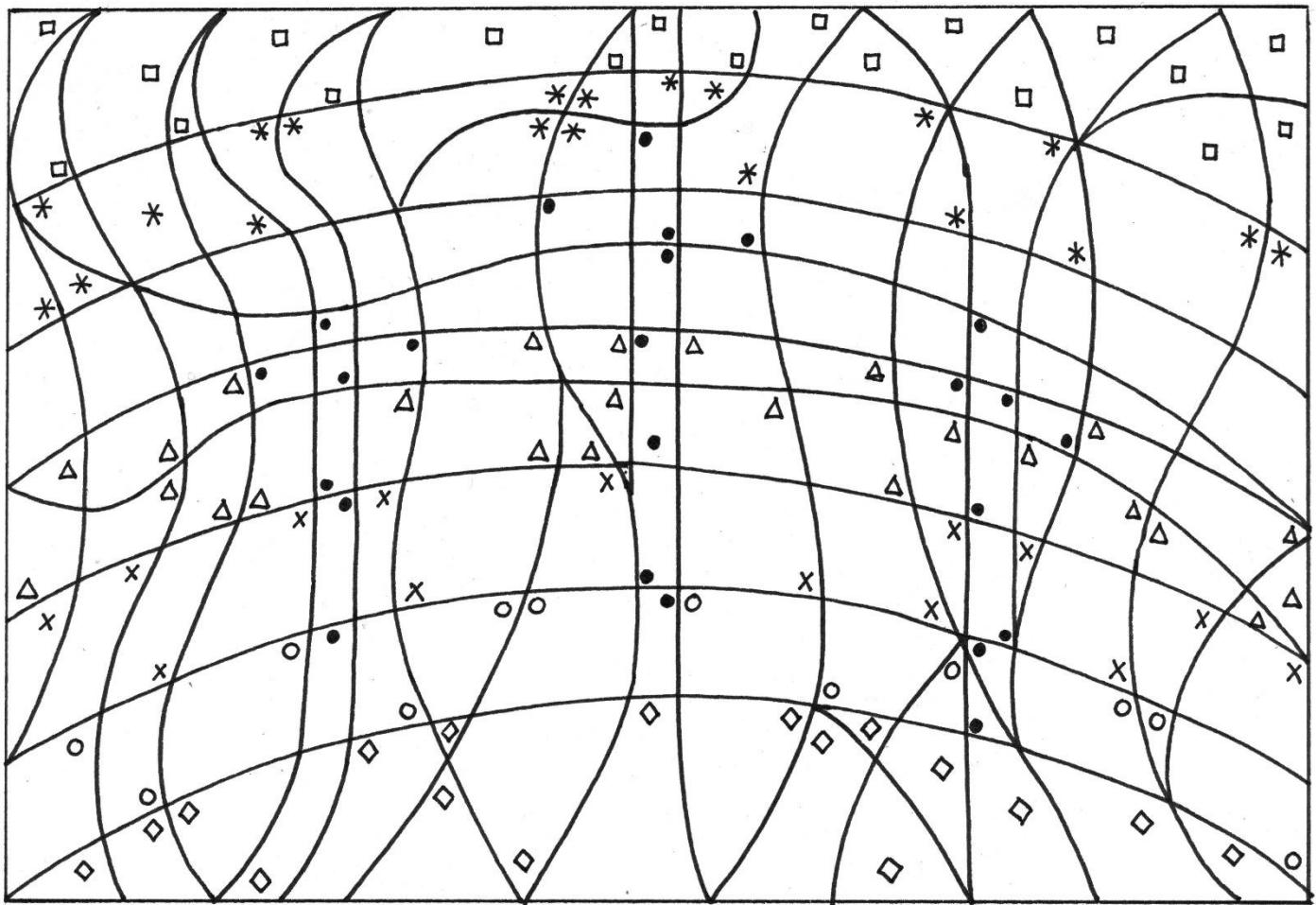
Kdyby maminka nic neudělala, zranila by se zle Evička, ale maminka chytla žehličku, takže byla spálená

maminka a Evička spálená nebyla. Maminka se spálila místo Evičky, a tím jí zachránila.

Proč říkala Klárka, že to maminka udělala jako Pán Ježíš?

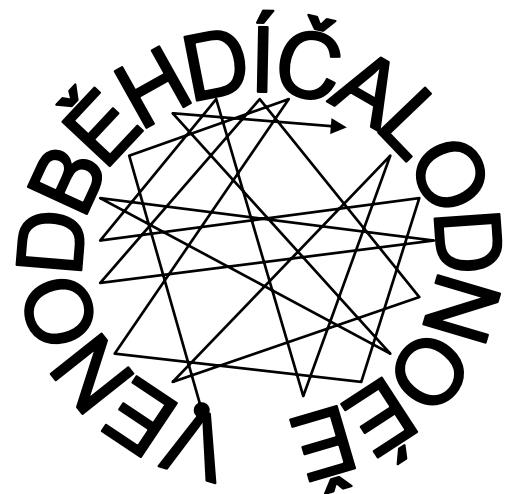
Protože Pán Ježíš se za nás taky obětoval. My všichni jsme měli navždycky umřít a zůstat sami bez Boha. Ale Pán Ježíš umřel na kříži místo nás, takže už nemusíme navždycky umřít. Když ho poprosíme, budeme moci být s Bohem a potom s ním jít do nebe.

1. Vybarvi políčka obrázku správnými barvami podle symbolů dole pod obrázkem.
Poznáš, co je na obrázku?

- tmavomodrá
- ★ světlemodrá
- △ žlutá
- X oranžová
- červená
- ◇ hnědá
- černá

2. V šifře najdeš odpověď na otázku, co by nás čekalo, kdyby za nás Pán Ježíš na kříži nezemřel.
(Rada: Začni u tečky a čti odpověď po písmenech ve směru lomené čáry až ke konečné šipce.)

sobota
26. 3.

JEŽÍŠ PŘEMOHL NEJMOCNĚJŠÍHO NEPŘÍTELE, HŘÍCH A SMRT. JE VÍTĚZEM.

Všichni si myslí, že to Ježíš úplně prohrál. Že je s ním konec. Ale on přemohl i smrt, vstal z hrobu a zvítězil nad hříchem i smrtí. Ježíš je největší a úplný vítěz. Nic ho nepřemůže.

Koloským 2,15: Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

Marek 16,1–8: Příběh vzkříšení.

Štěpánův pejsek zakňučel, když dostal injekci. Sotva ho pan zvěrolékař pustil, běžel ke Štěpánovi a skočil mu na klín.

„Neboj se, brzo se uzdravíš,“ šeptal Štěpán pejskovi.

Pes se jmenoval Ron. Štěpán ho dostal ke čtvrtým narozeninám jako malé štěňátko. Staral se o něj. Dával mu do misky jídlo a vodil ho na procházky. Ted' už Ron vyrostl a byl z něj moc krásný pes.

Minulý týden ale Ron onemocněl. Zvracel, vyplazoval jazyk a nechtěl běhat. Štěpán ho s tátou vzal ke zvěrolékaři. Od té doby Rona vozili pravidelně na injekce.

Doma Štěpán uložil Rona do pelíšku. Lehl si k němu, hladil ho a byl s ním. Cítil, jak Ron dýchá a jak je unavený. Byl z toho trochu smutný, ale říkal si, že se Ron určitě uzdraví. Už se těšil, až spolu zase budou chodit na procházky. Až mu bude házet klacky a Ron ho bude olizovat.

Večer, než šel spát, zkontoval Štěpán Ronu, jestli mu nic nechybí. Popřál mu dobrou noc a Ron mu olízl ruku.

Proč pan zvěrolékař už nemohl Ronovi pomoci?

Protože žádný člověk nemůže nikomu vrátit život.

Zvěrolékař může jenom léčit nemoci, ale nemůže dát život zpátky.

Jak to, že Ježíš ožil, i když byl mrtvý v hrobě?

Protože byl Bůh, Boží Syn, tak neudělal nikdy žádný

Ráno Štěpán vyběhl z postele a honem se šel podívat, jestli se Ronovi udělalo lépe. Ron byl schoulený v pelíšku a vypadal divně. Štěpán ho pohladil. Hned ucukl rukou. Ron byl studený. Nehýbal se. Štěpán dostal strach a začal plakat.

Musí se uzdravit! Musí, mysel si Štěpán. Běžel s Ronem v náručí k tatínkovi.

„Tati, musíme ke zvěrolékaři, Ron umřel.“

Tatínek Rona pohladil, podíval se Štěpánovi do očí a řekl: „Tomu už pan zvěrolékař nepomůže.“

„Musí,“ plakal Štěpán, „dá mu injekci a Ron ožije.“

„Tak to nefunguje,“ vysvětloval tatínek. „Když někdo umře, už nemůže ožít.“

„Ale Ježíš ožil!“, vykřikl Štěpán.

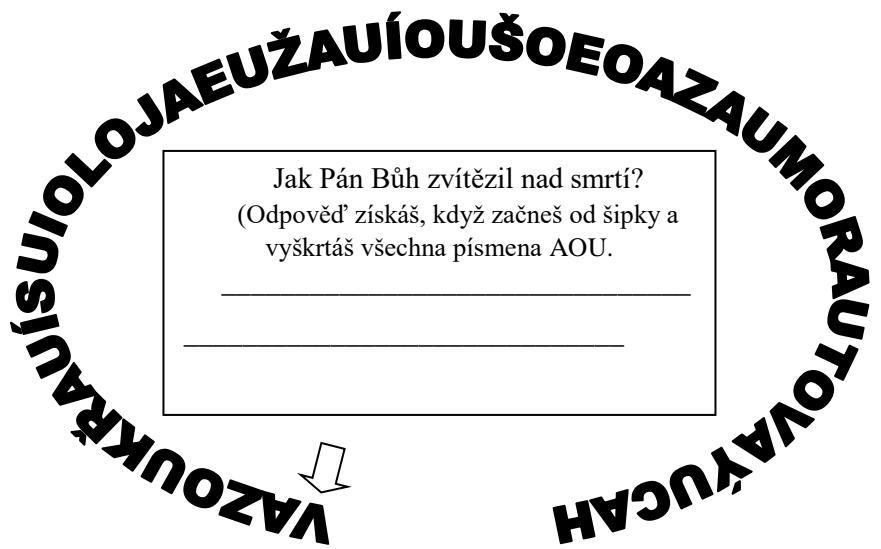
Tatínek objal Štěpána i s Ronem v náručí.

„Máš pravdu. Pán Ježíš jediný ožil. Umřel, ale potom vstal z mrtvých. To je ale proto, že nebyl jenom člověk. Ježíš byl taky Bůh a nikdy neudělal žádný hřích. Proto ho Bůh vzkřísil. Ted' může Ježíš pomáhat všem, tém živým i tém mrtvým. Pán Ježíš se jistě postará i o Rona. My ho ale zpátky přivolat nemůžeme.“

hřich. Proto porazil smrt a Bůh ho vzkřísil z mrtvých, oživil ho.

Co dělá Pán Ježíš ted', když žije?

Stará se o všechny, o živé, i o ty, kdo umřeli. Těm, kdo s ním chtějí být a poprosí ho o to, dá nový život i po smrti.

neděle
27. 3.

JEŽÍŠ JE V NEBI NA PRAVICI OTCE A CHYSTÁ NÁM DOMOV V NEBI.

Pán Ježíš nám dává naději. Nemusíme se bát, ale můžeme se těšit na krásnou budoucnost.

Jan 14,3: A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.

Zjevení 21,1–4.18.22–27: Příběh Kristova druhého příchodu.

Eliška byla tolík natěšená! „Už pro nás přijede tatínek?“, ptala se každý den maminky. Ale trvalo to tak dlouho.

Před několika týdny získal Eliščin tatínek novou práci. Byla to dobrá práce, kterou dělal rád, a dostával za ni dost peněz. Ale byla v jiném městě, než ve kterém bydleli.

Tatínek to ale všechno dobře vymyslel. Sehnal jim v novém městě nový byt. Dokonce Elišce ukazoval fotky, jak bude vypadat. Taky spolu s Eliškou vybrali novou postel, kterou tam bude mít. Eliška měla její fotku v počítači. Byla růžová a měla krásné tvary. Nádherná postel. Eliška se na ni moc těšila.

Jenže do té nové práce musel tatínek nastoupit rychle. Byt ještě nebyl připravený. Proto tatínek odjel sám. Pracoval v tom cizím městě a připravoval bydlení pro svoji rodinu. Eliška s maminkou zatím bydlely ve starém bytě samy.

To proto se maminky pořád ptala, jestli už tatínek přijede. Stýskalo se jí, a taky se těšila na nový byt a na svůj pokoj a na krásnou postel. Proč to tak dlouho trvá? Proč to trvá tak dlouho? Proč tak dlouho? Dlouhóóó. Jakoby tatínek už nikdy neměl přijet.

Pak jednoho dne zazvonil zvonek. Eliška se jako

Proč Eliščin tatínek odjel do cizího města bez Elišky?

Protože tam dostal novou práci. Ale nemohli tam jet spolu, protože nový byt ještě nebyl připravený. Tatínek tam připravoval nové bydlení pro všechny.

Co udělal Eliščin tatínek stejně jako Pán Ježíš?

Odešel pryč, aby připravil krásné místo, kde spolu budou bydlet. Pán Ježíš taky odešel do nebe, aby tam připravil krásné místo pro všechny, kdo mu věří.

vždy zeptala: „Je to tatínek?“ A maminka najednou řekla: „Je to tatínek! Běž mu otevřít.“

A Eliška běžela. Měla takovou radost, že jí ani klíčem nešlo otočit. Ale sotva se to podařilo, dveře se otevřely a Eliška skočila tatínkovi do náruče. Měla obrovskou radost.

Tatínek s maminkou a Eliškou potom zabalili všechny věci a odjeli velikým autem do nového města.

Sotva se otevřely dveře nového bytu, Eliška vběhla dovnitř a utíkala do svého nového pokoje. A tam byla. Nová postel. Přesně taková, jak si Eliška přála. Ještě krásnější než na fotce. Ještě lepší, než jí tatínek slíbil.

Eliška hladila prostěradlo a usmívala se: „To je jako v nebi,“ řekla nahlas.

„Však jsi na ni taky musela čekat skoro jako na nebe,“ smál se tatínek.

Eliška o tom chvíli uvažovala a pak přidala: „A ty jsi nám tady připravil domeček, stejně jako nám připravuje Pán Ježíš v nebi.“

„Akorát v nebi to bude ještě lepší,“ dodal tatínek.

Eliška si lehla na postel a cítila se moc šťastná. Houpala nohama a zkoušela si představit, jak to v nebi bude ještě lepší.

Jak to, že to bude v nebi ještě lepší, než pokoj, ze kterého měla Eliška takovou radost?

Protože tam bude Pán Bůh, bude to navždycky, nebude tam žádná nemoc ani bolest, nebude tam žádný smutek a všichni se budou mít rádi; všichni budou chválit Pána Ježíše a Pána Boha.

Kdo půjde do nebe za Ježíšem?

Ten, kdo poprosí Pána Ježíše, aby mu odpustil hříchy, a kdo bude chtít Pána Boha poslouchat.

1. Spojte body 1–25 čarou. Potom spojte body označené A až M. Uvidíte, co nám chystá Pán Ježíš v nebi.

